

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski (przewodniczący)

SSN Leszek Bosek (sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi E. L.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 2 lutego 2021 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

E. L. osobiście złożyła do Sądu Najwyższego:

1. pismem z 26 października 2020 r. – wniosek „o stwierdzenie nieważności postanowień SA w [...]” (k. 11);
2. pismem z 28 października 2020 r. – „skargę na nieuzasadnioną przewlekłość postępowania” toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie wniosku o stwierdzenie nieważności postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 4 marca 2010 r., VII U (...) (k. 1);
3. pismem z 23 listopada 2020 r. – „zażalenie na Sąd Apelacyjny w (...)” (k. 24);
4. pismo z 25 listopada 2020 r. – wniosek „o pomoc, bo sami nie poradzimy sobie z tym co się dzieje w naszej sprawie” (k. 38);
5. pismem z 7 grudnia 2020 r. – „skargę na nieuzasadnioną przewlekłość postępowania WKP w K. przez nierzetelne rozpoznanie złożonych do niej skarg dotyczących policjanta K. J. z II Komisariatu Policji w K.” (k. 59);

6. pismo z 8 grudnia 2020 r. – bliżej niesprecyzowany wniosek (k. 53).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że pomimo różnych tytułów pism i wielości poruszanych w nich wątków, Sąd Najwyższy postanowił potraktować je jako skargę na przewlekłość, ponieważ ich istotą jest zarzut nierozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

W postępowaniu cywilnym obowiązuje przed Sądem Najwyższym obowiązkowe zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ § 1 k.p.c.), co dotyczy też postępowania ze skargi na przewlekłość postępowania sądowego (art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, Dz.U. 2018, poz. 75; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość).

Oznacza to, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest wyłączona. W konsekwencji czynności podejmowane przez stronę osobiście w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są bezskuteczne (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 marca 2006 r., III CZ 5/06, 6 lutego 2013 r., V CZ 88/12; 18 października 2018 r., I NSP 75/18; 24 maja 2019 r., I NSP 27/19).

Wszystkie pisma wniesione przez E. L. zostały wniesione do Sądu Najwyższego osobiście przez nią samą, bez profesjonalnego pełnomocnika, co ze względu na art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz brak podstaw do zastosowania art. 87¹ § 2 k.p.c., stanowi nieusuwalny brak. Powoduje to w konsekwencji konieczność odrzucenia skargi bez wzywania do uzupełnienia braku na podstawie stosowanych odpowiednio przepisów o postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym (art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

Ponieważ skarga podlegała odrzuceniu, nie było potrzeby wzywania skarżącej do uzupełnienia innych braków formalnych (wniesienia zaległej opłaty i dołączenia odpisu skargi).

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.